

(Нови Репортер, 23. 1. 2013)

Иако Србе, бар у такозваном региону, односно, на простору бивше Југославије, прати глас да по читав јануар пландују, политички представници најбројнијег народа на Балкану, с обе стране Дрине, на почетку 2013. године свесрдно су се потрудили да оповргну ту незахвалну репутацију. Наравно, милиони обичних смртника унутар српског народа, по обичају, каскају иза сопствених лидера, па су свети мјесец углавном провели по разним славама и свечаностима, или у хоризонталном положају, покушавајући да преброде ријетке дане који у црквеним и свјетовним календарима нису означени црвеним словом. Али, ту су биле вође, да нас бар за промил приближе марљивим узорима у свијету. Добро, не баш Јапанцима, пошто би склоност ексцентричне нације са Далеког истока непотребним физичким напорима, када им вријеме није, представљала претјерани изазов за ненавикнута овдашња бића, на самом старту још једне дуге сезоне, која ће, судећи по досадашњим искуствима, претежно бити испуњена егзистенцијалном неизвјесношћу.

Дакле, умјесто категорије, у жаргону презриво назване „шљака“, препознатљива имена политичке сцене Републике Српске и Србије у протеклим данима и недјељама афирмисала су афинитет према култури, у свим њеним видовима. Наравно, њихови пандани из народа и земаља у непосредном окружењу пажљиво су пратили шта то непредвидиви Срби раде, па су експресно реаговали на нови тренд. То су, прије свега, чинили у бошњачкој јавности, настављајући стару добру традицију која подразумева искрену жељу да комшијина крава буде жива и здрава. Такав хуманизам и космополитизам нарочито је дошао до изражаја у вјероватно јединој ситуацији из низа догађаја о којем је ријеч са солидним глобалним, а не искључиво локалним предзнаком. Ријеч је, наравно, о фамозном извођењу „Марша на Дрину“ у згради Уједињених нација, у организацији актуелног предсједавајућег Генералне скупштине УН Вука Јеремића и реализацији београдског хора „Вива Вокс“.

Кондиционал и императив: За ту ситуацију, заиста, вриједи она констатација да је сарказам уточиште слабих. Јер, без дилеме, било је лијепо - за изразиту већину људи између Требиња и Новог Града, односно, Суботице и Врања, као и на мање бројним, али

Марш на Ист Риверу, није тешко бити (ф)ин

Пише: Саша Бижић
среда, 23 јануар 2013 07:06

ништа мање важним адресама на Косову и у Црној Гори – видјети репрезентативан вокални састав који надахнуто изводи препознатљиве српске музичке теме на Ист Риверу. Међу њима и композицију која је, без обзира на неспорни војнички призив и борбени текст, до сада била највећим дијелом поштеђена и од аутошовинистичког оспоравања свега што има везе са српском традицијом, и од параноичних распредања у центрима „добросусједских“ вибрација, попут Сарајева. Али, свему дође крај, па и „ловостају“ на полетни „Марш на Дрину“. Прво су редовни емитери сличних небулоза из „Конгреса Бошњака Сјеверне Америке“ надмашили сами себе у ступидаријама, тврдећи да је та „химна српских националиста била подлога за геноцид у БиХ током деведесетих“.

То им није било довољно, па је након дегутантно патетичног „протестног писма“ свјетској организацији и њеном челнику услиједило провидно и врло брзо раскринкано спиновање о некаквом „извињењу“, ни мање, ни више, него комплетних Уједињених нација. Наравно, у питању је било тек куртоазно „жаљење“ анонимног портпарола генералног секретара УН Бан Ки Мун, уз формулацију „ако је то неког увриједило“. Али, у бујној машти шупљоглаваца из екстремно напорног „Конгреса“, кондиционал без проблема постаје императив, а периферни „гласноговорник“ знаменитог Јужнокорејца, који ипак далеко заостаје по броју прегледа на „Youtubey“ иза извођача поскочице „Gangnam Style“, са лакоћом персонификује асоцијацију скоро 200 држава на планети. Ако је то могуће, онда је јасно и како се у глави Биљане Србљановић „Марш на Дрину“ претвара у „Lili Marleen“. У психоделичној сфери неспутаних фрустрација ове ултрасрбобобичне „драмске списатељке“ из Београда, према истом патолошком механизму, по којем су Срби „нацисти“, и кокаин из носа нушићевске „госпође амбасадорке“ претвара се у шећер, Чедомир Јовановић у Вили Бранта, а њене сплачине са „Твитера“ и разних блогова у „Свето писмо“ оних којима чак ни ЛДП не посједује довољну дозу гадљивости у односу на Србе и Србију.

Ипак, Биљана Србљановић је и у „кругу двојке“, који не оскудијева у сличним размишљањима, овом приликом остала релативно усамљена у харанги на „Марш на Дрину“, па је креирање суманутих „теорија завјере“ о тој изузетној пјесми готово у потпуности пало на плећа нејаког Сарајева. Мануфактуре у башчаршијској матици разуздане бошњачке дијаспоре из САД преузеле су лоптицу, па су наставиле са нездравим фантазијама о „агресивном карактеру“ композиције која је настала у Првом свјетском рату, у побједничкој, али одбрамбеној Церској бици са Аустроугарском. Ту истину може сазнати свако кога она занима, али, очигледно, такве информације слабо

интересују оне којима једино пристаје - пародија. Ваљда би могли да докуче о чему је ријеч у хипотетичком, напрасном српском мазохистичком тумачењу – да су стихови „Пут путује Латифага, са јараном Сулејманом; Мој јаране, Сулејмане, је л' ти жао Бањалуке“, у ствари, „четничка“ подвала љубитељима севдалинке, јер најављују „етничко чишћење“ вијековима унапријед. Или, да су ријечи „Уђе Фата у магазу сама, ај, за њом Мујо замандали врата“, у суштини, покушај злбних Срба да ограниче исламску компоненту БиХ на „филцан државицу“ у централној Босни.

Шампиони интрига: Али, осим дефанзивног, изнуђеног дјеловања, у овако кризним ситуацијама бошњачка страна мора да прибјегне и офанзивним активностима. За ту прилику, ангажован је фудбалер Един Џеко. Он је, након гола постигнутог за „Манчестер сити“ на недавној утакмици са „Арсеналом“, подигао дрес и показао мајицу са натписом „За моје махалце“. Збланути енглески интернет - форумаша дуго су покушавали да докуче шта то значи. Једва су уобличили превод прве двије ријечи на енглески језик. Међутим, трећи израз био је претјерани локализам, па су, сасвим логично, закључили да је „Махалце“ име Џекиног сина. На крају се у дискусију укључио зналац и енглеског и „босанског“ језика и обзнанио спасоносно, урнебесно тумачење – на Единовој мајици писало је: „For my friends from neighborhood“. Управо таква одредница пратила је бошњачке реакције на „Марш на Дрину“ у УН, а за унутрашњу употребу остављени су посљедњи дилови Сулејмана Тихића и Бакира Изетбеговића, након којих је отказан конгрес СДА. Тих аранжмана не би се постидјели ни њихови османски идоли, шампиони интрига, овјековјечени у култној серији „Сулејман Величанствени“. Из Анадолије се, схватљиво, копира све што ваља, док се све што је лоше приписује становништву с друге стране међуентитетске линије у БиХ.

Марш на Ист Риверу, није тешко бити (ф)ин

Пише: Саша Бижић
среда, 23 јануар 2013 07:06

